

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689997104/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Ypperstepræst, den hellige Novalis. Tolv vare de, jeg vil ikke nævne flere. Som tolv Apostle stod de, hver med sit Attribut, Heine med Kalken, Byron med Spore paa Hæl, Shelley med Lyren, Novalis med Mounstransen, Jean Paul med Dolken. Men bag ved sine tolv Apostle sad som en Støtte paa en Sølvtrone med Purpurkaaben, Røret og Tornkronen, den ensomme Mand, der som Naturlibedelsens sande Kristus blev ofret til Foragt af al sin Samtid og nedstødt i Helvede af de gode Kristne efter sin milde Død.

Jeg kendte ham og vilde tale med ham. Da klang et Hug af Byrons Hæl i Gulvet, og røde Gnister sprang ud af Marmorflisen som Vand af Mose Bjærg. Da skælvede Klippen af Angest under Sporens Bid, og Rædsel stivnede Shelleys milde Aasyn, og Flammerne slukkedes som ved en Herres Bud. Det eneste, der lyste for mig, vare de to grønne, vanvidsglimtende Øjne, der havde vist mig Vej, og ved deres Lys en blodgrusten Dolk. Da sagde den Tunge, der tjente disse Vildkatøjne: »Her hersker Rædselens og Magtens Lov. Ved Rædsel opholde vi os mod hverandre. Evner Du ej at brede Rædsel om Dig, da maa Du dø«. Først tænkte jeg at snakke ham til Rette, men jeg, som selv i sin Tid gjorde mig til Daare mellem Daarer for at studere Sjælens Sygdom paa første Haand, jeg vidste, at med afsindige bør man ikke tale Fornuft, men hellere følge deres afsindige Indfald. Derfor bestemte jeg mig til uden videre Snak at redde mig fra Dolken ved min Kunst. Derfor satte jeg mig ned i Fakirernes Stilling, og medens mine Bens og Armes Kræfter forbandt sig med hverandre til een frastødende Magnet, og mine Øjne stirrede Dolken bort, hensank jeg ved Selvfordybelse i en enkelt Tanke, nemlig den følgende: »Hvoraf ved jeg, om andre Skikkelser, som jeg ser i Menneskeform her eller andetsteds, ere af samme sjælelige Natur som jeg, eller kun ere tomme og hule Skind?« Idet jeg ved min Viljes koncentrerede Kraft lod denne Tanke sprede sig i Rummet, holdt jeg mig derved Manden med Dolken fra Livet; thi ved denne Tanke, at han selv var intet, styrtede han fluks fra rasende Mani ned i søvngængeragtig Katalepsi. Men som en forsigtig Mand holdt jeg mig rolig i min faste Stilling og fulgte kun med Øjet alt omkring mig, ret som en Ræv, der kastes ind imellem andre Rovdyr.

Da lod et Bud fra ham, der sad paa Tronen: »Lux fiat!« Og som paa Skabelsens første Dag opstod et grønligt og køligt Lys omkring

os. Se, da lød den samme Røst: »Edite, bibite. Panem ac vinum dono!» Jeg ventede mig nu et Bespisningsunder af samme Art som ved Karas Brudeferd. Men se, jeg skuffedes. Frem af det sorte Hul, der vendte mod det sorte Hav, steg et lysende Kvindebillede, endnu blegt som et Drømmebillede; men dengang Mefisto greb hende i sine Arme, fik hendes Ansigt Farve, og hendes Øjne straaledede med et blaat Fosforskær. Og underlig at se! Op til hans Legem fik hendes Legem Fylde, Aandedræt og Vægt. Og da hun ledtes bort af Sporterens Arm, var hun en jordisk Kvinde, skabt i et Nu, som Eva eller som en af Spiritisternes Materialisationer. De gik mig forbi, og i det samme trykkede han et Kys paa hendes hvide, ubetørte Barm. Da rødmede hun over Aasyn og Hals og Nakke, Bryster og Ryg, blussende stærkere end hans røde Dragt, og trykkede sig i kælen Attraa som en Kat ind i hans Favn. De forsvandt i Hulens Baggrund, og jeg hørte Hvilsken og Latter og en Kyssen saa hastig og saa uafbrudt, som naar et Regnskyl kysser en Skovsøs Spejl. Og saa en Tavshed.

Og saa et Skrig, vildt, morderisk og sønderrivende som af en Tigerinde, der styrter sig paa sit Byrte. Og nok et Skrig som af den samme Tigerinde i sit Dødspring. Og der imellem den dybe Mandsrøst: »Dø!» Da steg han frem af Mørket, med Blod paa Haand, med Sidedolken draget, og efter sig drog han ved Haaret den samme Kvinde, der nu ej blussede, men blødte. Og idet han standsede foran mit Sæde, sagde han med et Skuldertræk: »Disse skønne Piger ere Kimarer. Og den Purpurvin, som rinder i deres Aarer, er sammensat af Slangegift og Gedemælk og Drageblod.» Endnu en Gang stødte han Dolken dybt i hendes Hjerte og samlede den røde Vin i Drikkekalken. Og med den samme Kniv udskar han saftige og gennemsigtige Skiver af hendes Barms de tvende Frugter, af samme Farve som Vandmelonens Kød, og Hallen fyldtes af en yndig Duft af Jordbær og Melon. Da tog Kong Byron det sønderlemmede Byrte paa sine Arme og kastede Slagtoffret over sit Hoved ud i det Hav, hvorfra det kom. Og se, af Kvindens Frugter og af Kvindens Vin mættedes de tolv, men deres Herre og jeg nød kun den søde Duft, der fyldte vore Næsebor berusende, som Offerrøgen nærer de gamle Guder.

Da rejste sig Novalis efter Maaltid, og knælende ned med an-